

[Aksel Larsen.]

ringen kan lade sine ambassadører og gesandter i London og Paris, i Washington og Peking og i Moskva møde op hos de pågældende magters udenrigsministre og overbringe dem en henstilling om, at stormagterne enten på en speciel konference eller gennem De Forenede Nationer træder i forbindelse om de spørgsmål, der er nævnt i vort forslag til beslutning, og som udenrigsministeren altså kalder smukke og rigtige. Denne formelle indvending, at Danmark ikke har sæde i sikkerhedsrådet, tror jeg vi skal lade ligge. Det betyder jo ingenting.

Derpå siger udenrigsministeren, at Danmark jo har stemt for det, han kalder flertalsplanen. Ja, men det, at Danmark har stemt for flertalsplanen, har ikke ført os et skridt nærmere mod det mål, både udenrigsministeren og jeg erklærer at vi stræber efter. Og så er spørgsmålet, hvordan man kan komme nærmere frem mod det mål.

Dernæst siger udenrigsministeren, at det vil ikke gavne, om den danske regering kommer med en henstilling som her foreslået. En vedtagelse af dette i det danske folketing vil skade fredens sag. Jeg må bede om en forklaring på disse for mig meget mærkværdige udtalelser. „Disse smukke og rigtige tanker“ — jeg citerer udenrigsministeren — „disse principper, som alle medlemmer af De Forenede Nationer kan tilslutte sig“ — jeg citerer igen udenrigsministeren. Hvorledes skal det kunne skade fredens sag, om den danske regering ad de diplomatiske veje, man anvender i sådanne tilfælde, henvender sig til De Forenede Nationer, til sikkerhedsrådet og til regeringerne i Amerikas Forenede Stater, i England og Frankrig, Sovjetunionen og Kina og henstiller til dem, at stormagterne optager forhandlinger og søger at nå til enighed om forbud mod fremstilling af atom- og brintbomber, om øjeblikkelig tilintetgørelse af alle eksisterende atom- og brintbomber, om forbud mod forberedelse af bakteriologisk krigsførelse, om nedsættelse af rustningerne og rustningsudgifterne, om kontrol med, at forbudene overholdes, om opfordring til stormagterne om at udnytte videnskab og forskning til nyttiggørelse af atomenergien i fredens, genopbygningens og menneskehedens tjeneste.

Jeg kan ikke se andet, end at det naturligvis kan have betydning, om Danmark kommer med en sådan henstilling.

Der har i den senere tid været ført en international diskussion tildels mellem statsmændene, men måske mest gennem de berømte anonyme talsmænd for udenrigsministerierne såvel som i dagspressen om, hvorvidt

der skulle optages direkte forhandlinger mellem først og fremmest Amerikas Forenede Staters regering på den ene side og Sovjetunionens regering på den anden side om disse spørgsmål. Men man er ikke kommet ret meget videre end til at diskutere det og så til præsident Trumans erklæring, at det anser han ikke for at være nogen nytte til. Det kunne være, det alligevel var nogen nytte til, og det kunne jo være, det havde betydning, om en medlemsstat af De Forenede Nationer kom med en sådan henstilling til stormagterne om at optage disse forhandlinger.

Jeg anbefaler derfor nu som i min korte motivering for forslaget, at det høje folketing vedtager vort forslag til beslutning, og at Danmark derigennem gør en indsats til fremme af fredens sag og en indsats for at frelse menneskeheden for de uhyggelige perspektiver, der ellers oprulles ved en fortsat atom- og brintbombefabrikation.

Alsing Andersen: Der er jo ingen her i landet, som ikke er klar over alvoren i det problem, som er til debat i øjeblikket. Alle ved, hvilken frygtelig trusel en ny krig ville være overfor hele menneskeheden, hvis den blev ført med alle de moderne våben, som vi kender. Det er ikke nødvendigt at stille noget forslag til beslutning her for at gøre opmærksom på det. Det er heller ikke efter vor formening nødvendigt at stille noget forslag til beslutning for at gøre den danske regering opmærksom på problemets alvor og på nødvendigheden af at finde en løsning. Den højtærede udenrigsminister har i sin fyldige redegørelse ikke alene trukket problemerne klart op for os, men han har også tydeligt påvist, at den danske regering og de danske delegationer ved De Forenede Nationers generalforsamlinger aktivt har deltaget i drøftelserne og i de hidtidige beslutninger om disse spørgsmål. Jeg kan derfor roligt sige, at påmindelser herfra ikke er nødvendige.

Forholdet er det, at alle medlemmer i denne sal, og jeg kan godt tilføje, alle medlemsstater i De Forenede Nationer, ønsker i og for sig, hvad der står i de 6 punkter, som der er stillet forslag om her fra det kommunistiske parti. Alle ønsker, at atombomber og lignende ødelæggelsesmidler bliver forbudt og tilintetgjort. Alle ønsker, at atomenergien alene skal kunne anvendes til fredens formål. Alle ønsker forbud mod bakteriologisk krigsførelse. Alle ønsker nedsættelse af rustningerne og dermed af de tyngende rustningsbyrder. Alle ønsker den nødvendige kontrol med de forholdsregler,